

Soterrani: última obra de Benet i Jornet. La representació

2008-08-19 20:36:14

Aquest dies, tot repassant les entrades que he realitzant fins ara en aquest blog, m'he fixat que hi havia un *post* orfe. Parlo de l'article on comento del [text *Soterrani*, última obra teatral de Benet i Jornet](#). Havia llegit el text i havia quedat en l'aire dir què m'havia semblat la representació d'aquesta obra. La posta escènica.

The player will show in this paragraph

Diré senzillament que, amb *Soterrani*, ens trobem davant d'una obra de teatre en estat pur. Pulcritud dins del parc temàtic en què hem convertit el segle XX-XXI. És una representació on dos personatges s'enfronten a les seves realitats. A les seves dificultats. Per això destaco el fet que parlem d'una obra estat pur. Que recorda les obres d'Èsquil, on sovint trobem només dos personatges que exposen les seves postures i on el cor va perdent pes. De fet, a la posta escènica de *Soterrani* té més pes tot allò que es diu, que no pas allò que es fa. És una obra de text, més que no pas d'accions.

Els dos protagonistes es troben un davant de l'altre. A poc a poc però, hauran d'aixecar les seves cartes. Pep Cruz i Pere Arquillué comparteixen un escenari on es representa la casa —amb soterrani—, habitada per Cruz. Un psicòleg que s'ofereix com ajuda “desinteressada” a determinades persones “perdudes”. Ni desinterès ni pèrdua. Res no és innocent en el text de Benet. Hi ha un Pere Arquillué es trobarà acollit per Pep Cruz després d'haver-se salvat de ser atropellat per un vehicle. A partir d'aquest punt la nuesa de l'escenari, que està compost únicament per un sofà i una catifa, farà treballar el text de Benet.

Una de les qualitats de la Sala Beckett és la disposició del seu escenari. Al centre de la sala amb dues grades una banda i altra de l'escenari. Això en certa mesura crea un joc de miralls. Que permet dues postures del públic: per una banda l'espectador apareix com a observador pur del fet teatral, però també com a testimoni de les reaccions dels espectadors de l'altra banda de l'escenari. L'espectador de la Beckett es troba amb la mirada del seu propi rol. Troba l'escenari i una mica en segon pla, altres espectadors. Així s'operen les dues posicions: és observador i és observat. La disposició de la sala l'inclou també com a participant dins del joc escènic.

Un joc de miralls que també es força adient amb el text de Benet i Jornet. Una obra teatral on se'ns mostra l'horror de l'ésser humà. El punt de destrucció d'ell mateix i les seves misèries.

::: A l'ombra de l'atzavara /// mariano arranz i muñoz :::

Soterrani: l'última obra de Benet i Jornet. La representació

Com a les tragèdies clàssiques, si bé en aquest sentit parlariem d'un drama, els espectadors es troben davant dos recitadors que volen colpir les seves consciències. Que els volen fer reaccionar. Potser podriem pensar que l'home que cerca el soterrani —en aquest cas Pere Arquillué—, es trobarà caçat i atrapat dins del laberint que un minotaure modern i igualment monstruós —és a dir, Pep Cruz—, li ha traçat dins de casa seva. Per cert, en aquest cas Ariadna es troba, talment com en el mite clàssic, fora del laberint i per tant, fora l'escena. I no deixa d'ésser ella mateixa, el fil conductor que enfronta tots dos personatges.

Bé, només volia fer un petit comentari en aquesta obra que vaig trobar força interessant. Espero no haver-me mostrat massa críptic en relacionar l'obra amb la cultura i els mites grecs. En tot cas també crec que *Soterrani* té un fort punt de concordància amb l'actualitat: tal i com hem vist amb el recent cas de Josef Fritzl, l'home que ha segrestat i retingut a la seva pròpia filla durant 24 anys. Us deixo uns documents adjunts per tal que en pugueu ampliar l'informació.

[Programa de mà de l'obra *Soterrani*](#)

[Dossier de premsa *Soterrani*](#)

[Entrevista a Benet i Jornet](#)

[Crim al Soterrani: Josef Fritzl](#)